

- Po trzecie błędne jest stanowisko Sądu zawarte w pkt 91-105 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym Komisja błędnie uznała, że cel redystrybucji nie uzasadnia progresywnego, opartego na obrocie charakteru podatku. Stwierdzenie Sądu, że węgierski podatek od reklamy jest niedyskryminujący i służy celowi redystrybucji, opiera się na błędnym założeniu, że przedsiębiorstwa o wysokich obrotach są siłą rzeczy bardziej rentowne niż przedsiębiorstwa o niższych obrotach. Na podstawie tego błędnego rozumowania Sąd naruszył prawo przyjmując cel, który nie jest częścią charakteru podatku, by uzasadnić rozróżnienie spowodowane przez podatek. Ponadto, poprzez to błędne założenie, Sąd niezgodnie z prawem przerzucił ciężar dowodu i zobowiązał Komisję do wykazania, że progresywne stawki podatkowe nałożone przez węgierski podatek od reklam nie mogą uzasadniać jego rzekomego celu, jakim jest redystrybucja.

W ramach zarzutu drugiego Komisja podnosi, że Sąd naruszył art. 107 ust. 1 TFUE, stwierdzając, że możliwość odliczenia 50 % przeniesionych strat nie ma charakteru selektywnego. Po pierwsze, środek ten jest niezgodny z systemem referencyjnym, do którego rzekomo należy, ponieważ umożliwia odliczenie strat podatnikom zobowiązanym do zapłaty podatku obrotowego, co nie odzwierciedla rentowności przedsiębiorstwa. Po drugie, wbrew stanowisku Trybunału, środek nie jest niedyskryminujący i nie zależy od zbiegów okoliczności. Natomiast podmioty korzystające ze środka dotyczącego poprzedniego roku podatkowego były możliwe do zidentyfikowania w momencie wprowadzenia podatku.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Špecializovaný trestný súd (Słowacja) w dniu 9 sierpnia 2019 r. – Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky/TG, UF

(Sprawa C-603/19)

(2019/C 348/12)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Špecializovaný trestný súd

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżyciel: Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky

Oskarżeni: TG, UF

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE ⁽¹⁾ z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw w odniesieniu praw (w szczególności prawa do czynnego udziału pokrzywdzonego w postępowaniu karnym oraz prawa do naprawienia szkody w postępowaniu karnym), które ze względu na swój charakter nie przysługują wyłącznie osobie fizycznej jako istocie czującej, znajduje zastosowanie do osób prawnych oraz państwa lub organów państwowych, jeśli krajowe przepisy prawne przyznają im status pokrzywdzonego w postępowaniu karnym?
- 2) Czy zgodnie z art. 17 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 325 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 38 ust. 1 lit. h) rozporządzenia Rady (WE) nr 1260/1999 ⁽²⁾ z dnia 21 czerwca 1999 r. w związku z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1681/94 ⁽³⁾ z dnia 11 lipca 1994 r. są uregulowanie prawne i praktyka orzecznicza ⁽⁴⁾, na podstawie których państwo nie może dochodzić w postępowaniu karnym naprawienia szkody wyrządzonej mu wskutek oszustwa popełnionego przez podejrzanego, skutkującego sprzeniewierzeniem środków z budżetu Unii Europejskiej, i gdy na mocy § 256 ust. 3 Trestný poriadok (kodeksu postępowania karnego) nie może nawet wnieść środka odwoławczego od postanowienia sądu o niedopuszczeniu go albo właściwego organu państwowego do udziału w rozprawie w charakterze pokrzywdzonego dochodzącego roszczenia o naprawienie szkody i nie dysponuje innym rodzajem postępowania, w którym mogłoby domagać się od podejrzanego swojego roszczenia, wskutek czego nie można zabezpieczyć jego roszczenia o naprawienie szkody na majątku i prawach majątkowych podejrzanego na podstawie § 50 Trestný poriadok (kodeksu postępowania karnego), a roszczenie staje się w ten sposób de facto nieegzekwowalne?

- 3) Czy pojęcie „tego samego przedsiębiorstwa” zawarte w art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 994/98 ⁽⁵⁾ z dnia 7 maja 1998 r. w związku z art. 2 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 69/2001 ⁽⁶⁾ z dnia 12 stycznia 2001 r. należy interpretować jedynie formalnie w ten sposób, że kryterium decydującym jest to, czy według krajowego porządku prawnego chodzi wyłącznie o podmioty mające samodzielną osobowość prawną, a tym samym każdej takiej spółce można udzielić pomocy państwa do wysokości 100 000 EUR, czy też decydujący jest faktyczny sposób funkcjonowania takich spółek – wzajemnie powiązanych za pośrednictwem tych samych osób – i zarządzenia nimi, tak jakby chodziło o system filii zarządzanych z jednej spółki centralnej, choć według krajowego uregulowania prawnego spółki te mają samodzielną osobowość prawną, a tym samym takie spółki należy uważać za „to samo przedsiębiorstwo” i udzielić mu pomocy państwa jako całości do wysokości 100 000 EUR jedynie jednokrotnie?
- 4) Czy przez pojęcie „szkody” w rozumieniu Konwencji o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich ⁽⁷⁾ z dnia 26 lipca 1995 r. należy rozumieć tylko tę część bezprawnie uzyskanych środków finansowych, która jest bezpośrednio związana z oszukańczym postępowaniem, czy także rzeczywiście dokonane i należycie udokumentowane koszty i wykorzystanie wkładu, jeżeli z postępowania dowodowego wynika, że ich wydatkowanie było konieczne w celu ukrycia oszukańczego postępowania, opóźnienia ujawnienia oszukańczego postępowania oraz uzyskania pełnej kwoty przyznanej pomocy państwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/29/UE z dnia 25 października 2012 r. ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw oraz zastępująca decyzję ramową Rady 2001/220/WSiSW (Dz.U. 2012, L 315, s. 57).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/1999 z dnia 21 czerwca 1999 r. ustanawiające przepisy ogólne w sprawie funduszy strukturalnych (Dz.U. 1999, L 161, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1681/94 z dnia 11 lipca 1994 r. dotyczące nieprawidłowości oraz odzyskiwania kwot wypłaconych nieprawidłowo w związku z finansowaniem polityki strukturalnej i organizacją systemu informacji w tej dziedzinie (Dz.U. 1994, L 178, s. 43).

⁽⁴⁾ Stanowisko izby karnej Najvyšší súd Slovenskej republiky (sądu najwyższego Republiki Słowackiej) z dnia 29 listopada 2017 r.

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 994/98 z dnia 7 maja 1998 r. dotyczące stosowania art. 92 i 93 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską do niektórych kategorii horyzontalnej pomocy państwa (Dz.U. 1998, L 142, s. 1).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis (Dz.U. 2001, L 10, s. 30).

⁽⁷⁾ Konwencja sporządzona na podstawie art. K.3 Traktatu o Unii Europejskiej o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. 1995, C 316, s. 49).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Francja) w dniu 13 sierpnia 2019 r. – BNP Paribas Personal Finance SA/VE

(Sprawa C-609/19)

(2019/C 348/13)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BNP Paribas Personal Finance SA

Strona pozwana: VE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że warunki określające spłaty dokonywane w stałych ratach zaliczane w pierwszej kolejności na poczet odsetek oraz przewidujące przedłużenie okresu obowiązywania umowy i zwiększenie wpłat w celu spłacenia salda konta, a kwota tego salda może ulec znaczącemu zwiększeniu w wyniku zmian kursów walutowych, stanowią główny przedmiot kredytu denominowanego w walucie obcej, a spłacanego w walucie krajowej, bez możliwości traktowania tych warunków odrębnie?